

Døds Tanke,

Ell

Sidste Sorgelig Ere-Minde,

Over

Den i Livet værende
Dyd = Edle og Gudhengivne,

Nu Himmel = Salige

M A D A M E

Sara Brunchorst,

Edle og Belfornemme

SEIGNIEUR

Daniel von Erpecom,

Bel = Renomeret Negotiant og Værdig Medlem af Bergens Byes
Belforordnede Sættens-Mænd,

Hans Hiert = Elskende Kære Egte = Mage,

Som

Efter at Hun havde levet her i Verden 64 Aar 8 M. 21 D.

Udi et Kierligt Egteskab 42 Aar 1 Maaned 23 Dage,

Dg i samme glædet Sit Huus og Familie med 10 Kierligheds Planter,

hvoraf 6 ere gaaet for an i Evigheden,

Bed en sagte og salig Død overleverede Sin Siel i Guds Haand
den 24de Julii Anno 1766.

Og

De Jordiske Levninger med Høianselig Sørge = Comitac

bliver geleidet til sit Sove = Kammer udi Bergens Nye-Kirke

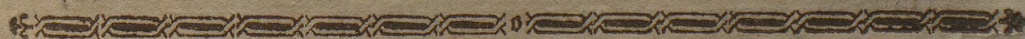
i sit Arde = Begravelse den 1te Augusti e. a.

Skjldigst insinueret

af

Det Bel = Edle Sørge = Huuses og Families

Liensforbundne Ven, Diener og Bekjendte.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Christoph Rother, Kongel. Majesta.
privilegeret Bogtrykker.

BT1433

M

in Musa! kom, og følg nu med!
 Kom! lad os vandre hen til Pluri Dødnings Rige,
 For i det tause Mørk et Øjeblik at lige;
 Dog nej! flye fra det fæle Sted,
 Hvor tusind Vengstelser den matte Siel omgiver,
 Hvor hvert et Øje-Kast, mit Selv, et Bidne bliver
 Om det forgængelige Støv.
 Hvad kand ey Muld, ey Drim for Tanke-Sværn opvække?
 Hvor kand ey Død og Grav den Frækkeste forstrække?
 Min Guld! jeg bæver, som et Løv,

D

! Død! o! Dom! o! store Dag!
 Mit Støv! min Siel! min Grav! min Evighed! jeg gruer!
 Bliv søv, min Sandse-Kraft! jeg veed, jeg hører, skuer,
 O! Syn! o! store Torden-Slag!
 Hvor maa ey Sind og Siel til Frygt og Mishaab hælde?
 Naar Syn og Sands og Tidt sin egen Dom maa fælde,
 Og tænke, her er Slutningen.
 Her er den Muld, den Drim, som til din Klusset taler,
 Du store Skabning! som af evig Herkomst praler,
 Men falder dog til Støvet hen.

M

in Guld! hvad er den Skabning vel,
 Og den besieled Flok? Den er = = Nej! holdt, min Tanke;
 Den har = = en Aand af Guld: Hvad er da denne Skranke,
 Som heguer ind en evig Stel?
 Den er: Et Leer, som jo ved mindste Stød kand ryste;
 Og dog vil dette Kræe, den vittig Jord sig bryste;
 Ja, ja, min Drift! min Siel! min Aand!
 Du i og for dig selv beskuet, høyt bør agtes;
 Men, naar du, som du er, i Støv og Jord, betragtes
 Saa blues jeg ved dette Vaand.

Saa tænkte jeg: O! Himmel! maa
Din herlig Skabning, ja, din Skabnings Mester = Stykke,
Hvis Lys, hvis Kraft og Aand dit Billed kand udtrykke,
Saa vel som andet skabt forgaae?
Jeg studser, stønner, og i Tankers Dyb nedsenker,
Jeg haaber = frygter = troer = jeg tvivler, og jeg tænker;
Fornuftens Ja = = = er Troens Ney.
Jeg raaber: O! min GUD! Skal dette Mørk mig skjule?
Og er et evig Bliv for mig i denne Huule?
Lys! Lys! hør! Troen svarer: Ney.

Fornægte Svar! O! store Trøst!
Nu skal en Haabets Muur for Dødens Angest rygge;
Nu skal jeg i min Gud! min Troe, mig selv nok trygge,
Og bygge op min Grav med Lyst.
Nu skal hvert Støv, hver Orm min Herlighed bevise,
Og i Opstandelsen min Siel sin Gud skal prise,
Som uforkænkligt vækker op;
Den Gud, som af mit Støv et Legeme kand danne,
Kand, naar han vil, og af min sidste Levning baaue
En Samling for min Siel, en Krop.

Thi skal det misfornøyet Sind
En meer formastelig mod Dødens Komme puffe,
Og tænke paa sin Grav med sorrigfulde Sukke;
Men derpaa troelig legge Bind,
At det sin Leve = Tid i Christo kand anvende,
Som den, hvis Dye seer til ham sit Liv og Ende,
Og derfor er fornøyet her,
Med hvad Forsnyets Haand af Bee = og Velstand skienker,
Og bruger det, som den, der stedse estertænker,
At hisset er et større Der!

Ja, hist, min Siel! der er et Bliv,
Et Bliv, hvor du dig selv kand i dit Ophav kiende,
I den ukjendte Fryd, den Glæde uden Ende;
Her er en Død, men der et Liv,
Et Liv, hvor til Dens Siel ved Døden blev optaget,
Dens Siel, hvis Legems Tab og Død her blir beklaget
Af Efterladte Sorge = Flok;
Men hvis man kunde Svar fra Gravens Strube hente,
Enhver, som spurgte Dig, Af døde! maatte vente
Det Svar: Mit Liv var Christus nok.

Thi Himlens Naade = Riges Magt
Den kronede mit Liv med Glæde, Held og Lykke,
Min' Kiere Lives Frugt, de var' min Alders Smykke,
Og Deres var min Ære = Dragt.
Sorg en, Du Kiere Flok, som er endnu tilbage,
Skiont Døden i en Hast har vildet mig borttage;
Naar Gud i Tidens Komme vil
Bag dette Livets Fryd en Dydens Løn forleene,
Skal vi i Evighed vor Glæde = Røst foreene
Far vel! jeg legger dette til:

EPITAPHIUM.

Det Monument, som til Dit Minde blir frembaaret,
Er ikke af en Pen, som Hyklers=Kniv har skaaret,
En Kunst med Staal i Steen udpræger det for Folk;
Men selve Dyden er Dit Ere=Navn en Tolk.

Om nogen spørger: Hvad skal denne Grav indhægne?
Saa svarer jeg: Min Ven! i Korthed at opregne:
Enhver, som ærer Dyd, og veed, hvad Dyden er,
Maa ære Dennes Lüg, hvis Afte findes her.

